

ВІРШІ, ПІСНІ ДУМИ, БАЛАДИ

"Од отця Ора (і його синів – Кия, Щека, Хорива)
до Діра (забитого варягом Аскольдом)
пройшло **тисяча п'ятсот літ.**
І ніхто не сміє те забути..."
< Велесова Книга >

ПЕРЕДНЄ СЛОВО

Коли ж наїсться наше панство? *
Художнє слово – ратна зброя
Дай Боже розуму на шаг
Минає час, минають люди *
О, наші товстопузі бугаї *
Що то за цяця – депутат?
Чорний вівторок
Інфузорії *
Лиха щоденщина і горе *
Оце наснилась чудасія
Не зволікай
Нехай мені й не поталанить
Жлоби великі, товстоморді *
Ганьбіться, вченіі мужі
Як просто все на цьому на світі
Вже знов, як перш, новітнє панство
Чи ж вам не соромно, панове?
Ми не поденники на Вкраїні
Поету
Не журись, Тарасе! *
"Патякало"
"Пробл-є-ма"
"Довгоносики"
Сіли злидні на пеньок
Мені байдужі всі Ісуси
Нарешті стало все як треба
Не було в світі і не буде
"Кінець Світу"
Вчітєся брати і сестри
Хто більш накрив
Проснітьєся люди!
Раби вклоняютьєся багатим
Поглянь і ти на білий світ
Брудні діла
Бізнесмен
"Фішка"
Йдуть вибори, іде омана
Не позичати хитру мову
Ось вона – негідна ера
Інвестиції
Велика гра (до річниці Майдану)
Подих Свободи

Злиденне животіння наше
Пам'яті Голодомору (1932-1933)
Депутати-шмаркачі
Казнокрад на казнокраді
Четвертий раз собі на шкоду
Як немає, що сказати
Крапки над «і»
Кривда й обида
Колись (до річниці Т.Шевченка)
Воно прийшло
Як совісті нема у пана
Вже люди, врешті, зрозуміли
Прийшли нові царі й підцарки
До вас, співотчичи
Чи розтлумачить хто мені
Чи святі оті "святі"
Не поталанило, напевне
Ой, велика Україна
Ще не сіло, ще не впало
Не розмінюєсь на дрібнички
Низи дурні, верхи лукаві
Коли ж ти прийдеш, син народу
Газетярам
Коли ж ти зійдеш, зоре ясна?
Хай поляжу, хай загину
Нащадкам
Гірко, браття
За багатого і влада
Старенька ненька посполита
Неквапно Кривда підростала
Нема, хіба-що згодом буде
Плаче ненька Україна
Брехня солодка, християнська
Славлячи чужого бога
Нумо закликати дурнів
Коли розвінчані всі мрії
Вдоволені в урядуванні
Іде жахливе беззаконня
Відродилось кляте панство!
Вже світ споганився до краю
Невже і я колись навчуся жити
Заповіт
До Жидівського "різдва"
Другий тур

Відгородилися од світу
Нема просвітлої години
Нові пани розбудувались
Пробачте щиро добрі люди
В урядовців непутящих
Подавались козаченьки
Хіба не дивно
Мені нівроку
Де ж та правда має бути?
Надію марно не плекаю
Премійований Поет
Хіба не дивно
Щодня Христова Церква бреше
Мені нівроку
Де ж та правда має бути?
Надію марно не плекаю
Премійований Поет
Коли ж навчімося
Пани, підпанки і підніжки

Брехня велика, неоглядна
Хоч депутати в нас нові
Був у нас прем'єр-міністр
Полигалися з жидами
Плаче вільна Україна
Навіщо дурням Незалежність?
Жовто-блакитні
Кишенькові "патріоти"
Не плутаймо народне і церковне
Немає правди і не буде
Не сподіваюсь, не чекаю
Це вже немає, що й казати
Тихо гинемо самотно
Коти купаються в сметані
Зубожілі лексикони
Горіти як вогонь чи тліти
Блюдолиз

БАЛАДА КРАСНОЇ ДІБРОВИ >>
ПОЛОНЕНА ВОЛЯ >>
МОЛИТВА СВЯТОСЛАВА >>
ПРАЩУРОВА ЛЕГЕНДА >>
БОЖА ОПОВІДКА >>
ДУМА ПРО ОТАМАНА СІРКА >>
КОЗАЦЬКА ДУША >>

* Під час «помаранчевої революції» 25.11.04. о 10:30 зазначені вірші*
були запропоновані 5-му телеканалу так званих "чесних новин"...
(власник 5-го телеканалу – олігарх П. Порошенко)

Переднє слово

Можливо й ліпше помовчати,
Як люд знедолений мовчить,
Та мовчки правду не сказати
І злодіянь не зупинить!

Коли ж наїсться наше панство?

Коли ж наїсться наше панство?
Коли наб'є жадючий рот?
І, ремигаючи від чванства,
Згадає врешті за народ?

Коли правителі народу
Уп'ються людськими слізьми
І вдовольнять свою жадобу?..
Коли? – скажіть мені: – Коли?!

Художнє слово – ратна зброя

Художнє слово – ратна зброя,
Проти свавілля держиморд,
Бо казнокрада та ізгоя,
Політикана й лже-героя
Не порятує вже «біг-борд»,

Та й словеса їх пишномовні
З трибун високих не спасуть,
Бо людські душі, гнівом повні,
За тяжкі кривди невгамовні
Злостивцям «дяку» воздадуть.

Дай Боже розуму на шаг

Чи варто славити святих,
Що висвятилися попами
І заступили нам своїх –
Спрадавна славлених між нами?

Чи ми невігласи? Чи ми
Не сповна розуму і волі,
Щоб прославляти як раби
Провісників лихої долі?

Ну ж бо, спитаймо у попів –
А на чий хлібах жирують?
І на землі чий батьків
Так безсоромно розкошують?!

Ще й пригорщами сіють зло,
Як проповідники негідні,
Щоби біблійне зло росло
І нам помножувало злидні.

Вже геть звели свята на гріх,
Зганьбивши пращурів могили,
Бо й Коляди Різдво на сміх
Різдвом жидівським обрядили.

Вже й лихварюють з десятин,
Що церква з умислом стягає,
Лиш Україні з тих данин
Й на подзвін не перепадає.

До грошей церква має хист,
Проте розважимо хоч трішки:
Хто з наших злиднів має зиск?
Й звідкіль взялися нуворишки?

Для того церква і співа
Про милосердя та покору,
Щоб челядь мовкла як німа,
Поки негідні лізуть вгору.

Дай Боже розуму на шаг
(На наймізерні півкопійки)
Не запропасти у світах, –
Дай людям глузду хоч настільки!

Минає час, минають люди,
Нема розради, ні – нема!
Невже отак довіку буде:
Недоля... злигодні... пільма?

Невже ж бо вільна Україна,
Кроплена кров'ю і слізьми,
Не здатна виплекати сина –
Хоча б одного між людьми,

Спроможного підняти прапор,
Не поганьблений у віках,
І за народ, за рідний, свято
Понести по усіх світах;

Щоб праотців лихий жеребій
Не позабувсь у нищий час
І пращури у синім небі
Всміхнулись лагідно до нас.

"Населення України за 13-ть років Незалежності
зменшилось на 13% і становить вже не 54, а 47 мільйонів"
(з повідомлень преси України).

Для порівняння:
"У II Світовій війні 1941-1945рр. загинуло
8 мільйонів українців (з них цивільне населення 5,5 млн.)"
("Історія України", Л., 1998р., стор.183).

О, наші товстопузі бугаї

О, наші товстопузі бугаї,
Вгодовані на щедрій ниві,
Забули вже, як щойно ви самі
Ходили із ярмом на шії.

На жаль, вам не намуляло ярмо
В тих урядових кабінетах,
Бо тупо споглядаєте в вікно,
Як люд конає у лабетах.

Звичайна річ, вам не до міркувань,
Бо розум черевом не взяти!
Та вимруть люди з ваших нестарань, –
Хто ж буде ясла наповняти?

Що то за цяця – депутат?

Забогатів чужими грішми
Слабкий на руку депутат,
Проліз до влади, як безгрішний,
І вже сам чорт йому не брат;

Передбачаючи нагоду
Парламентує на весь рот,
Як вовк з телям лаштує згоду,
Обравши за теля – народ.

На іномарці роз'їжджає,
Живе широко, напоказ,
Через губу плює та лає
Новоявлений ловелас.

Тамте життя настільки гарне,
Що аж тіпає зі страху,
Як врешті прийде час намарне
Лишити благодать таку.

Ото ж бо язиками й чешуть,
Аж гидко чути посіпак,
Що тільки брешуть, брешуть, брешуть
І не набрешуться ніяк.

Тож маєм добре розуміти,
Що то за цяця – депутат?
Адже нема де правди діти:
Вовки правують на свій лад.

Чорний вівторок (20.04.04)

Була у нас Верховна Рада, –
Назнали злидні і "ЄДУ";
Тепер у нас **ВЕРХОВНА ЗРАДА**,
Тепер назнаємо біду.

Злочинне угруповання олігархів об'єдналось на виборах до Верховної Ради 2002р. під гаслом "За ЄДУ" ("За Єдину Україну").

20.04.04. Верховна Рада у 250 голосів скасувала суверенітет України, ратифікувавши договір про Єдиний Економічний Простір (Росії-Білорусії-Казахстану-України), де наше право голосу 8-10%. У цей же день ратифіковано договір про спільне з Росією використання Азовського моря та Керченської протоки (замість визначення кордону!).

І Н Ф У З О Р І Ї

Змарніли незалежності засади,
Зневіра полонить серця й уми,
Бо вдерлись інфузорії до влади
За нашої байдужості й байди.

Деруться, лізуть вгору безхребетні
З тваринним усвідомленням буття,
І ми до їх помноження причетні,
Та ще й чекаєм кращого життя.

За нашого убогого мовчання
Вони себе й елітою назвуть,
Хоча їх марнославні вболівання
І за поріг оселі не ідуть.

Хіба ж еліта лиш за себе дбає,
Як нинішні нові багатії,
Що наостанку за людей згадають...
Та чи згадають врешті взагалі?

Лиха щоденщина і горе
Як сестри по Вкраїні йдуть:
Одна знедолює і море,
А друга не дає дихнуть.

Життя, злиденніше за рабство,
Людей в могили потягло,
Натомість здирництво і чванство
Всіх можновладців засягло.

Крадуть без міри, без управи,
Попри закони і суди;
Долини й гори покупляли
За гроші крадені з казни.

А люди в смутку і зажурі
Ні сил не мають, ані сліз;
Як у ярмі воли понурі
Убого тягнуть владний віз.

Лиш думка зморено питає: –
Де щастя-доля взагалі?
Чи, може, вже її й немає
Аніде по усій землі?..

Оце наснилась чудасія:
Звемося Руссю як тоді,
Докіль не взялись лиходії
Закони правити свої;

В той час провадили науку
З відразою до крадіїв
Із присудом – всікати руку,
Що крала власність трударів.

Не дай-бо це було б насправді,
Як то наснилося вві сні:
Либонь теперішні при владі
Безрукими були б усі.

НЕ ЗВОЛІКАЙ

Як жити чесно не з руки,
Не нарікай ані на кого
Та кривду в шати не ряди
Заради виправдання свого.
Облиш нещире каяття,
Бо хто ж тепер тебе осудить?

Упоряджай своє життя
Під знаком кривди та облуди.
Докори совісті відкинь,
Кради без міри, без упину,
Про людське око лиш накинь
Добропорядності личину.
Кради удень, кради вночі,
Бо нічого тобі втрачати,
Адже й новітні паничі
Взялись Вітчизну розкрадати.
Все тягнуть по своїх кутках,
Що було надбано народом;
Позабували честь і страх,
І совість, виплекану Родом.
Отож не відставай і ти
Та пробивайсь в новітнє панство,
На Бога не зважай, – кради!
Поки існує християнство.
Кради щомога, повсякчас,
Усе нагальне і присутнє:
Сьогоднішнє кради у нас
І у дітей кради майбутнє.
Кради у бідної вдови,
У немічних кради останнє
Та свій народ чимдуж гніти
Без каяття, без покаяння.
Ти викупиш свої гріхи,
Як з краденого кинеш церкві,
Щоби діла твої лихі
Попи списали на пожертві.
А щоб гучний церковний дзвін
Тебе вітав, немов святого, –
Кради! Кради як сучий син!
Та рідного не згадуй Бога.
Бо як відправишся в той край,
Де праотці тебе зустрінуть,
То плюнуть в очі – так і знай!
І з Раю виштовхають в спину.
Отож не зволікай – кради
Та свій народ штовхай до згину;
Себе й свою рідню ганьби
На всю стражденну Україну.
Та знай, що по добі лихій
Відродить славу Україна
І в світлій пам'яті своїй
Тебе не визнає за сина!

Нехай мені й не поталанить
На розум навернути всіх;
Але, хто Рідну Віру ганить,
Той наражається на гріх.

Нехай не скрізь почуті будуть
Невчасно сказані слова
До спантеличеного люду,
Що Віра Праведна жива.

Проте для мене й думки годі,
Що правда йде в широкий світ
І Рідна Віра у народі
Де-де шанується як слід.

Завдячно їй були і будьмо
Як нація перед усе.
Тож Рідну Віру не забудьмо,
І нас усіх вона спасе.

Жлоби великі, товстоморді
Навкруг корита стали в ряд,
Нелюдським голодом голодні –
Глитають поспіх все підряд.

Уже й не лізе, вже ригають,
Під себе гидять і блюють,
А все хапають, все хапають,
Та за жлобівське тирло п'ють.

Тирлюються, ревуть, чубуться,
Одне одному морди б'ють,
Щосили до корита рвуться
І землю ратицями рвуть.

Обаполи страшного тирла
Стоїть і дивиться народ;
Взяли до рук кийки та вила,
Почнуть періщити от-от.

Ось врешті наберемся змоги
Та й почнемо жлобів товкти:
Почнем обламувати роги
І гнати геть під три чорти!

Ганьбіться, вченії мужі,
Що вивчились собі на втіху
І розповзлися як вужі
Задовольняти власну пиху.

Вам байдуже кому служить,
Лише б обкрасти Україну,
Бо не навчилися любить
Ні свій народ, ні Батьківщину.

Стривайте, долі не минуть,
Бо правди нікуди подіти,
Вам по заслугам воздадуть, –
Не хтось – а ваші рідні діти.

Як просто все на цьому на світі:
Хто вдачі хижої – той пан;
У того і багатші діти
І вищий соціальний стан.

А доброзичлива людина
Надбає на своїм віку
З тяжкої праці лиш сльозину
Та злидні в темному кутку.

Вже знов, як перш, новітнє панство
Повитиналося з нероб
І, сповнене політиканства,
Утілилося в ДЕРЖ-ОСОБ.

Безчесні, лицемірні, заздрі,
По суті нелюди в душі,
Лише на кривдження гаразді
Скоробагаті паничі.

Невже як перше треба вчити
Злодюжу жменьку шахраїв
І Коліївщину творити
З завзяттям наших прадідів?

Невже ж бо наша Незалежність
Лиш для розгулу хижаків?

Чи й роботящий люд нарешті
Доступиться до кращих днів?

А може годі сподіватись,
Що прийде кара шахраю?
Та миром будемо єднатись
І волю правити своєю!

Чи ж вам не соромно, панове?
Та хоч би визирніть в вікно
Із кабінетів урядових, –
Погляньте, як вмира село:
Хати похилені осіли
Мов од великого жалю,
Облагодитися не в силі
На вашій платі трударю.
Вже вам не по дорозі з нами,
Бо вам заплішило думки:
Усі покрились орденами,
Як поцятковані ляльки;
Справляєте свої вереди,
Як куций розум повелів,
Та порядкуєте банкети
На чорних злиднях трударів;
Провадите укази вражі,
І не тому, що впень дурні,
Але тому, що впень продажні,
Як душогуби навісні.
Вже чесно жити вам незмога,
Усе підвладне, наче ви
За бороду вхопили Бога
І затягли Його в куми.
За вашої лихої вдачі
Не тільки люди сльози ллють,
В'язниці теж за вами плачуть
Та щиро на гостини звуть.

Ми не поденники на Вкрайні, –
На власній живемо землі!
І мусим дбати про нагальні
Праотчі звичаї земні.

Наш рід здавен живе по правді,
А доброчесна правда вчить:

Ми не прислужники при владі!
Це влада мусить нам служити.

Чи ми вже правити не годні?
Чи віжки випустили з рук?
Це ж ми у згоді всенародній
Для себе обирали слуг,

Щоб слуги нами опікались –
І депутати, й президент!
Та слуги, бач, позажирались
І побундючилися вщент.

Забули про людські страждання,
Взяли негідне до мети;
Та прийде час переобрання,
Щоб відповідь з усіх стягти.

ПОЕТУ

Тобі, поете України,
Співати радощі й жалі,
Падіння й злети Батьківщини,
Та в добрій і лихій годині
Тримати Правду на землі.

Звичайне, є у нас поети,
Але здебільшого не ті –
Дрібні, нещирі і мирські,
Спроможні тільки на куплети
В догоду правлячій верстві.

Вони не ятрять, не тривожать
Ні дум народу, ні душі,
Бо продались за бариші
І знай собі кропають, множать
Благенько-лагідні вірші.

За це їм і підносить влада
Регалії, звання, чини
І штатні керівні посади;
Та в тому, власне, їхні вади:
Помруть нізащо, як жили.

Не журись, Тарасе!

Не журись козаче славний
З тяжкої недолі,
Бо тобі пісні співали
Вітри в чистім полі

І Дніпро про щось старече
Гомонів, біжучи, –
Щось таке, що вже не зрече,
Ставши попри кручі.

А за нинішнє, за марне
Бодай і не знати;
Прикро бачити, кобзарє,
Прикро й розказати.

Мали сподівань доволі,
Та не догляділи:
Зрадники святої волі
Владу захопили.

Дармоїди та нероби
Як вужі послизли,
Без людської ради-згоди
Правити полізли.

Попри них ковтають слину
Нелюди при владі,
Роздирають Україну
І убого раді.

А не дай-бо ти піднявся –
Сам би подивився;
Виродків би одцурався
Та й не помилився.

Та не все стояти ночі,
Зійде сонце ясне;
Збудуться слова пророчі,
Не журись, Тарасе!

"Патякало"

Патякало "Патякало"
Про віру і свободу,
Було йому однаково
Що мовити народу.
Йому аби балакати
З трибуни на весь світ;

Патякалу – патякати,
А нам робити слід.

"Пробл-е-ма"

Не розберу тії дилеми,
Як урядовці гомонять:
Найзвичайнісінькі проблеми
У них "проблемами" звучать.
На жаль, холуйська звичка знову
Лягла тавром на посіпак,
Бо незнання своєї мови –
Є найганебною з ознак.

"Довгоносики"

Від довгоносиків віддавна
Знавало прикрощів село,
Та нині прикрість незрівняна,
Якої зроду не було.
Бо довгоносики зловісні
Пішли у люди і зросли,
Та свої звички злоумисні
У теле-шоу завели.
Пролізли у телевіщання,
Придатний ґрунт собі знайшли,
Щоби шкідливе безталання
Чим більше множити могли.
Вже мають популярність нині
В злостивім задумі лихим:
Нашкодити усій країні
Дебільним іміджем своїм.
Безкарно гають дні безжурні,
Адже така сучасна суть:
Як бевзь князює у баюрі,
То й "довгоносики" живуть.

Сіли злидні на пеньок,
Ділять злидні пиріжок.
Міряють одне одного:
Чи багатший хто за кого?
Чинять сварку не на краще –
Щоби бідний став багатше;
Призивають в судді бога,
Щоби бідний мав нічого

І надбав собі зі смаком
Велетенську дулю з маком.
Цей суддівський перекося
Нам приніс Ісус Христос. *

* "Кожному, хто має, то додасться йому, хто ж не має, – забереться від нього й останнє", – слова І.Христа (Єв. Матвія 25/29, Єв. Луки 19/26).

Мені байдужі всі Ісуси
І всі завіти іудей;
Наш рід – великославні руси,
З непоневолених людей!

Наш рідний спадок – дух буремний,
Що йде із глибини віків, –
Не скорений, не усмиренний,
Бо родовід наш від Богів!

А ви живіть собі як знайте,
Мов при шляху нічий горох,
Та Бога рідного не хайте,
Бо вас пасе жидівський бог!

Нарешті стало все як треба,
Як мусить бути. Тільки так:
Брехня зросла під синім небом,
Заколосилась, мов жита,

І щедрим зерням уродила,
Нагодувала всіх як слід,
Ще й житниці ущерть набила,
Щоб сіятися на той рік.

І вже ніде, ніяк, нікому
Не розрізнити – де ж вона
Зернина істини у тому,
Чим нас вгодують сповна.

Брехня усюди наче панна
Живе, пишається, цвіте;
Стає більш чемна й бездоганна,
Ось-ось за правду вже зійде.

Принаймні нагорі давно вже
Запаморочила усіх,
Хіба що долі ще не може

Спокутувати власний гріх.

Для того й сіється щоденно
В добірках бездоганних фраз,
Щоби в облуді достеменно
Постати правдою для нас.

Не розуміє незугарна
В потузі марнославних справ,
Що люди бачать, в чому правда,
Бо ж видно – скільки хто накрав!

Не було в світі і не буде,
Щоби із роду шахраїв
Вродилося порядне люде
І сіло за державний стіл.

Бо той, хто крав, той буде красти,
А щоб накрадене спасти,
Не пошкодує сил докласти
Провладне крісло засягти.

А як посяде злодій крісло,
То вже такого наснує!..
Бо як не вчи його, хоч трісни,
Він буде правити своє.

Тож мусимо як слід дивитись,
Хто тиснеться у владний світ,
Бо яблуку не відкотитись
Від яблуні подалік.

"Кінець Світу"

В той час як злісні казнокради
Україну дерли на шматки,
Прикрившись хитрим правом влади,
Закон скрутивши навпаки;

Коли пригноблювач народу
Себе обранцем називав
І прихвоснів гнилу породу
В парламентарій набирав,

Щоб межі ними вільно сісти

За великодержавний стіл
І красти разом – нагло, злісно,
Ще й брати хабарі з окіл, –

В цей час весь люд не змігся знати,
Що світу божому кінець,
Бо їх обранці – депутати
Всіх обібрали нанівець.

Ще й безсоромно і безбожно
Патякають на всі лади,
Що тільки лиш вони спроможні
Всіх захистити від біди.

Але біда не десь зокола
За вигадками шахраїв,
Біда у пасинках престолу –
У душах владних крадіїв.

Вчітеся, брати і сестри,
Вітчину любити;
Самі вчіться жити чесно
І дітей навчіте,

Щоб вони не шматували
Праотчу країну,
Не згубили, не розкрали
Рідну Україну.

Щоб сучасні нувориші
І всі їх нащадки
Назавжди лишились грішні
За людської згадки.

Повставайте, браття й сестри
На меті правічній,
Щоби отчу славу нести
На віки на вічні.

Хто більш накрав

Негідники були і будуть,
Та мова, власне, не про них, –
Біда у тім, що чесні люди
До влади допускають їх.

Хіба ж не видно, як негідні
До влади рвуться навмання,
Собі виводять принагідні
Чини, регалії, звання;

Нахабно продають посади
У найганебній із систем:
Хто більш накрив – той вище сяде
В державнім зібранні нікчем.

Хіба ж бо нам позасліпало,
Як нас грабують владарі?
А їм все мало! Мало!! Мало!!!
І грошей мало, і землі!..

Не втраймо віри і надії,
Щоб зголоситися усім –
Негідних гнати геть в три шиї
З усіх керуючих постів!

ПРОСНІТЬСЯ ЛЮДИ !

Просніться люди, схаменіться!
Хто править світом – подивіться!
Чи вам байдуже геть усе?!
А хоч би й так, то не за себе,
А за життя під рідним небом
Поклопочіться перш за все.

За власну спадщину подбайте
І злодіїв не обирайте,
Бо влада злодіїв – на згин
Занапастить всю Україну,
Накличе нам лиху годину,
І згинемо всі як один.

Раби вклоняються багатим,
Їх зверхність свято визнають
І ладні ноги цілувати,
Як їм знічев'я подадуть.

Бо за взірець для себе мають
Біблійного живого пса,

Ще й бога потишки благають,
Щоб їм також надав хвоста;

То мали б змогу показати
Себе в покорі мовчазній –
Чимдуж хвостом поментеляти
В нікчемній сутності своїй.

Поглянь і ти на білий світ,
Бо не чекає:
Війна тривала стільки літ...
І ще триває.
Не спромоглися зберегти
Священну волю,
То, може, розшукаєш ти
Пропащу долю.
І сонце сяюче зійде
В святу годину,
І правда праотча прийде
На Україну.

Брудні діла

Дарма політика вважалась
Брудною справою завжди,
Бо це настільки всім назналось,
Як наче в тому й сенс біди.

Проте не важко доглядіти
У чому криється біда:
Усі політики у світі
І коять ті брудні діла.

" Б І З Н Е С М Е Н "

Цікаве слово – бізнесмен –
Звучить знайомо і буденно,
Воно як начебто "джентльмен"
Вживається у нас щоденно.

І вже усюди, як на гріх,
Ота оманлива співзвучність
Запаморочила усіх,
Приховуючи хижу сутність.

Але розважмо хоч на мить:
Як злодій зветься бізнесменом,
То що там, власне, не кажіть,
А він є злодій достеменно!

" Ф І Ш К А "

Жила собі на світі фішка,
Плекала думку тишком-нишком,
Як визнання собі стягти –
Значну посаду засягти;
А та посада принесе
Одразу все... Одразу ВСЕ!
Не довго фішка мудрувала,
Бо поки задум свій плекала,
Побачила, як нагорі
Розкошували владарі.
Отож вона взяла на думку
Назичити й собі гатунку,
З якого впорядиться їй
Здобуток на меті лихій.
І фішка Партію створила...
На зборах ревно говорила,
Неначе змалечку – ей-ей!
Уболіває за людей.
У диспутах безперестанку
Навчалась брати на горлянку,
Ораторствувала весь час
Немов з турботою про нас.
Брехала, скільки мала мочі,
Замилювала людям очі
І врешті досягла свого –
Обрання вишуканого.
На виборах в Парламент влізла,
Бо й там стоять для фішок крісла,
І не один там відчайдух
Із горлохватів і хапуг.
Та як, сердешна, не старалась,
А фішкою так і зосталась;
Дарма горлає на ввесь рот,
Що вболіває за народ.
Вже знаємо, що всі ті фішки –
Є нувориші й нуворишки.

Йдуть вибори, іде омана,

Щоб більше голосів стягти
Та пересічного краяна
Ще більше в злидні затягти.

Навкруг розвісили "біг-борди"
І поусюди майорять
Безсовісні великі морди –
Уся скоробагата знять.

Неначе за калейдоскопом
Чергуються одні і ті ж,
Хто нашу владу хижим скопом
Перетворили на грабіж;

Перетворили на знаряддя
Для зиску з будь-яких ідей,
Щоби усе народовладдя
Навратилось проти людей.

Тасуються як в грі картярській
Давно відомі шахраї,
Під гасла партій, блоків, фракцій
Ховають наміри свої.

Продажна влада всім багатим
В парламент двері відкрива,
Щоб злодій, ставши депутатом,
Відстоював свої права.

Тож будьмо пильні, Бога ради,
Щоб не обличчя й не слова
Обранців вивели до влади,
А їхні істинні діла.

Не позичати хитру мову
Тому, хто враз багатим став,
Та люди знають передмову:
Забагатів – той, хто накрив.

Ось вона – негідна ера
Починається в цей час:
Люті україножери
Витнулися поміж нас.

Не приховано, не нишком
Шахраюють та крадуть,
З наглим, знахабнілим смішком
З нами диспути ведуть.

Виступи з телеекранів,
Інтерв'ю газетярам,
Пишномовність на Майдані –
Це як їхня дяка нам.

Ну а ми не дійдем згоди:
Хто є хто між них нараз?
То ж бо ворогів народу
Обираємо весь час.

Замість того, щоб ганьбити
Всіх злочинців заодно,
Годимося ще й служити
Тим, хто наше вкрав майно.

Начебто вони не крали,
Нібито це ми самі
Добровільно все віддали,
Бо такі ми, бач, дурні.

Чи ми дійсно безголові?
Чи без клепки в голові?
Щоб хапуги гонорові
Правили діла свої?

Та щоб ми їх поважали,
Наче нам хто розум втяв;
Щоб забули і не знали,
Хто нас щойно обікрав.

І Н В Е С Т И Ц І Ї

Спершу кат, за ним шахрай,
А затим торгаш лукавий
Сплюндрували рідний край
Вороженькам на забави;

Наживались як могли
На знедолені народу,
Все народне продали –
Навіть віру і свободу.

До розпродажу землі
Добираються, як можуть,
Певно зиски чималі
Мають в намірі ворожим.

Наче влада їм дана
Незалежність придушити
Та ярмо не задарма –
А за долари купити.

Щоби люди на землі
Не на себе працювали,
Наймитами у ярмі
До спокою вікували.

А щоб краще затягти
В кабалу, в омані нищій,
Хитрий спосіб віднайшли –
Іноземних інвестицій.

Чи інвестори оті
Задарма дають нам гроші?
Чи вони такі святі,
Доброзичливі й хороші?

Чи за терміном лихим
Приховалося бажання:
Все розпродати чужим,
Здавши Вкраїну на закланья?

Щоб лишилось, як було –
Незалежності не мати
Та щоб нам не надійшло
Долі світлої назнати.

ВЕЛИКА ГРА

(до річниці помаранчевої революції)

Не завбачено вломилась
Ніжка владного стільця;
Що трималось – покотилось
До логічного кінця.

Покотилось неоглядки,
Та, на жалість, не туди,
Бо не мали навіть гадки
Набиратися біди.

Адже так галасували –
Йшла луна за океан,
Адже так голосували,
Що радів увесь Майдан.

Обирали, сподівались:
Буде вже не як було!
Аж це на тобі, – дізнались,
Що було – то загуло.

Почались нові дебати,
Віднайшлись нові слова:
Починають нам казати,
Що якась ведеться гра.

Наче живемо віднині
Вже не так, як ми жили...
Урядовці новочинні
Гру велику повели:

Швидко перефарбувались,
Хоч кому й не до лиця,
Та робили те, що мались –
Спомеранчовалися.

Об'єднавшись, депутати
Постановами згори
Узялися призначати
Правила тієї гри.

До широкого загалу
Врешті так і не дійшло:
Звідки у верховну залу
Гру новітню принесло?

З хижим наміром іудським
Кривда правиться стара:
Все, що люди звали людським,
Урядовцям тільки гра;

І життя людське натомість
На кону тієї гри,
Бо за гроші збуту совість
Не вернути, хоч умри!

Не збагнути, не спитати,
Що ж воно за гра така:
Хто устигне банк зірвати –

Миттю за кордон тіка.

Гра безпрограшна триває,
Адже правила до гри,
Укладає той, хто грає...
ТІЛЬКИ ГРАЄ ДО ПОРИ!

Подих Свободи

Приспали Волю, вколисали,
Ще як було мале дитя,
Обіцянками ошукали,
Казками про нове життя.
І, заколисана, заснула,
Лиш усміхається вві сні,
Бо від лукавих не почула
Про лихоліття навісні:
Про війни та голодомори,
Про тисячі невинних жертв,
Про владу нелюдів і горе
Від здирників та ненажер;
Про заподіянні страждання,
Натерпляні вповодж віків,
Про вбивства, страти, катування
Й пекучі сльози матерів!..
Що взяти з малої дитини?
Не здатна втямити вона
Несповідимої провини,
Бо ж недоглянута, одна,
Як сирота без няня й неньки,
Одна одною в світ прийшла,
Почула казочки гарненькі
І спатоньки собі лягла.
Аби ж то знала людські мрії,
Якби почула хоч здаля,
Які покладено надії
На нетямуще немовля!
Напевне не лягала б спати,
Не закривала би очей,
А подалась життя пізнати,
Пішла б послухати людей
Та вчасно розуму набратись,
Назнати прикрість найтяжку:
Як гірко ждати й не діждатись
Хоч трохи втіхи на віку.
Тоді б напевне зрозуміла,
Як серце щирому болить;

То вийшла б перед люди сміло,
Щоб зупинився час на мить
З очікуваної нагоди,
Що Воля вийшла з малих літ
І свіжим подихом свободи
Наповнила весь Божий світ.

Відгородилися од світу,
Високі мури підняли
І гарно, ніде правди діти,
В нових оселях зажили.

Зростають діточки в родинях,
Як в золотих клітках пташки,
Виспівуючи на жердинах,
Що наспівали їм батьки;

На увесь голос прославляють
Блискучі грати золоті,
Бо що назвали, те й тримають
Собі з дитинства на меті.

Малеча знай собі щечече
Та вихваля на всі лади
Лишень своє обійстя гречне
Без роздумів і без журби.

Аж заливаються пташини,
Співаючи свої пісні,
А в небі вільно понад ними
Орел літає в вишині.

Нема просвітлої години,
Для серця просвітку нема;
Відродження для України
Відсподівалися дарма.

Аж не змінилося нічого,
Дарма чекали стільки літ!
Так само живемо убого,
Так само нітить душу гніт.

Як завжди сіють і жнивують
Добропорядні трударі,
Та не живуть, а злидарюють

Немов убогі злидарі.

Як завжди чесних обібрали;
Безчесні вилізли в пани –
У владні крісла посідали
І протирають там штани.

А ні одного казнокрада,
Ані одного крадія
Не вбачила новітня влада
Й не покарала аніяк.

Тож, мабуть, годі сподіватись,
Що кривда відіме сама?
Бо ж не вдалося дочекатись...
Відсподівалися дарма.

Нові пани розбудувались –
Хороми-тереми звели,
Як спромоглись облаштувались,
Безжурно жити почали.

Лишень біда, що ті оселі,
За кошти крадені зросли
В новошахрайському Едемі
Під час ганебної пори,

Коли розкошувала кривда
І правував лукавий кат,
Щоб доброчесний став як блиндар,
А наймерзенний – як магнат.

Вже ніби й призабулись вади,
Неначе й має бути так,
Щоб збагатіли казнокради
І нанівець збіднів бідняк.

Та чи забудеться злочинцям,
Що зазіхнулись на чуже? –
Перепаде по самі вінця,
Як правосуддя оживе.

Пробачте щиро добрі люди,
Що не стою коло керма,
Що жив, як чесні люди всюди:

Своїм трудом, не задарма;

Пробачте, що не вибивсь вгору,
Де захребетники живуть
І мають зиск з людського мору,
І людську кров щоденно п'ють.

Пробачте, що не зрікся Долі
І кривдженню не потурав,
Та через це по добрій волі
Значних посад не запопав.

Бог не надав мені талану
Не бачити людських страждань,
Не розрізняти зло й оману,
Не чути немічних благань,

Не розуміти, як безжально
Нас обкрадають владарі,
Як хитро та все більш нагально
Добратись хочуть до землі.

Щоб нас доценту обібрати
Та ще достачити біди,
Щоб почали батракувати,
Як наші щирі прадіди;

Щоб скімлили як недолуги,
Нездатні втримати своє,
Щоб стали не пани – а слуги,
Бо панства й так достатньо є.

Якби мені далася змога,
Сказав би людям в добрий час:
– Гуртуймось до спасіння свого,
І буде все у нас гаразд!

В урядовців непутящих
Честі й совісті нема:
Їм не тільки дай найкраще,
Але дай ще й задарма;

Дай неміряні зарплати
Та ще й пільги впоряди,
Окрім того хочуть мати
Всі ті пільги назавжди.

А що людям тяжка днина,
Депутатам все одно;
Їм і ненька Україна
Збайдужіла вже давно.

Подавались козаченьки
По світу блукати
Та до України-неньки
Правдоньку вертати.
Може, браття, й ми підемо
Правду пошукаєм?
Може врешті віднайдемо
Чи бодай назнаєм,
Де ту Правду приховали,
Щоб онуки Божі
Як один попропадали
В замислі ворожим?
Та чи варто десь блукати
Світом поза очі?
Чи нам розумом не взяти
Заповіти отчі?
Йдімо правду впорядити
Згідно "Заповіту",
Щоб не ми – а вражі діти
Згинули по світу.

Хіба не дивно, що донині
Жидівська біблія свята
І безпідставно шанобливі
Не рідні правляться свята?

Незрозуміло й чуднувато
Сприймати давню маячню:
Як перше славити завзято
З чужого голосу брехню.

Пощо полонництво кульгає
По вигаданій стороні,
Де навіть посліду немає
Святого в несвятій землі?

Хто пояснить, заради Бога:
Чи ми безглузді, чи дурні,
Щоби не вдіяти нічого

Супроти кривди і брехні?

Немов невігласи затяті
У чергу до ярма стаєм,
Самі собі у рідній хаті
Своє знедолення куєм;

Самі вдягаємо кайдани,
Самі до страти ідемо,
А жид лукавий править нами
І домагається свого.

Нам щедро зичать скрушну долю
По задуму архижидів
Та усмиряють нашу волю
Очікуванням кращих днів.

Гай-гай, чекайте безнадійно
Та сподівайтесь на пусте;
Рабами ставши добровільно,
Рабами врешті й помрете.

Щодня Христова Церква бреше
Вподовж кількох тисячоліть,
Щодня з олжі лучини теше
І кожна з тих лучин горить!
Горить і живить невмирущий
Жидів оманливий вогонь,
А бог жидівський всюдисущий
Гарманить землю утриконь.

Загнибіда йому правує,
А жмикрут прокладає шлях,
За ним біблійний рід крокує
Й жирує по усіх світах.
Не гасне полум'я, палає
І в тому полум'ї горить
Усе, що людські душі крає,
Усе, що нітить і болить.

Набились в церкву бузувіри
І дурять православний люд,
А люди все ж таки ймуть віри
З надією на божий суд.
Бо мають в серці свого Бога,
Що праведним вважавсь завжди,
Свого, завважте, не чужого,
Із найпрадавньої доби, –
Відтоді, як закони Прави

Назвав давньослав'янський люд
І ми назвались Православи
Без християнства й без іуд...

Мені нівроку, не сутужно,
Та на душі дедалі тужно
І серце окриває сум
Від тої прикрої недолі,
Що зичить нам по власній волі
Наш велелюдний недоум.

Бо замість того, щоб обрати
У вищі правлячі палати
Національного борця,
Ми обираємо негідних,
Безчесних бовтунів безплідних,
Яким все нице до лиця.

Хіба ж ми з того будем раді,
Що казнокрад на казнокраді
У нас в Парламенті сидить
І краде далі без упину,
А за стражденну Україну
Душа ні в кого не болить.

На що ж нам врешті сподіватись,
Як не самим до влади братись!
Бо владу знехотя беруть
Ті нелюди скоробагаті,
Що нам паскудять в рідній хаті
І зверхньо на людей плюють.

Мені нівроку, слава Богу,
Бо маю розум, маю змогу
Сказати щиро все як є:
Це нелюдин стає багатим
Зарозумілим та пихатим
І Україну продає.

Де ж та правда має бути?
Аніяк не взнати:
Ні від Господа почути,
Ні в людей спитати.
Безвісти пішла небога

Світом мандрувати,
Загубилась та дорога,
Що й не розшукати.

Може, бідну, ошукали
Десь по-за світами,
Досхочу нагодували
Лесими словами?

Чи за грати посадили,
Здумавши причину;
Чи приспали, вговорили
Як малу дитину?

Хто б полинув над землею
Вістку передати,
Бо стужилися за нею
Так, що й не сказати.

Надію марно не плекаю,
Що нині йде все до пуття,
Але незаперечно знаю:
Ми гідні кращого життя.
Ганьбу нам пропонують нині –
Невтішні злидні на роки,
Бо розкошують в Україні
Усенародні вороги.

Знай нажираються як можуть,
Похапливо, на власний смак,
Та всенародні злидні множать,
Продавши совість за п'ятак.
Невже мовчатимемо й далі,
Щоб нами правили жлоби,
А ми в скорботі та печалі
Вмирили тихо, як раби?

ПРЕМІЙОВАНИЙ ПОЕТ

Україна гине, вмирає,
А премійований поет
Красиві віршики складає
І видає новий буклет.
На музику марудить вірші
Про ясні зорі, про любов,
А що життя стає все гірше,
Не хоче помічати знов.
Він при звичаївсь до манери,

В якій співають солов'ї,
Дарма, що україножери
Жирують на людській крові;
Дарма, що виродки з жадоби
Вітчизну вигубили в пень,
А згуба від тієї хвороби
Помножуються день на день.
Дарма, що батька обікрали,
Дарма, що матір сльози лле, –
Поет лукаво піє слави,
Зозулею хвали кує.
Співай, лукавцю, довгі літа,
Звеличуй кривду до небес,
За це недоїдки з корита
Отримаєш, як вірний пес.

Коли ж навчімося дивитись
Не знизу вверху, а зверху вниз
На всіх, хто змігся збагатитись,
З людського горя мавши зиск;

На всіх негідників при владі,
Хто совість за п'ятак продав,
На всіх заможних казнокрадів,
Хто нас доценту обікрав,

Хто вліз до нашої кишені,
Позбавив нас громадських прав,
І наші злигодні щоденні
Собі в достаток обертав.

Як навчимося зневажати
Пихатих з їхніми грішми,
То й почнемо за себе дбати
І знову станемо людьми.

Пани, підпанки і підніжки,
Накравши з легкої руки,
На жаль, ще не вдавились грішми,
Жирують на усі смаки,
Від наддостатку знемагають,
Жадобу тішачи свою,
Усе, що заманеться мають,
Неначе вже живуть в раю.
Проте не матимуть нізащо

Людської дяки за життя,
Бо той, хто звів життя нінащо,
Приречений на забуття.
Для товстосумів ліпше долі
Ніколи в світі не було:
Майнуть як вітер в чистім полі,
В непам'ять підуть всі в одно.
Тож веселіться що є сили,
Жируйте, поки ще є час,
Бо ви ще не лягли в могили –
А ми вже позабули вас.

Злиденне животіння наше
Доконче кожному болить;
Вже знаєм, хто живе найкраще
І хто в парламенті сидить.

Але хто скаже нам по правді –
Чи знайдеться хоча б один
В Ізраїльській верховній владі
Етнічно наш козак-русин?

28.11.06. Верховна Рада (з перевагою в декілька голосів)
утвердила постанову про Голодомор (1932-1933рр.) як
Геноцид проти Українців.

ПАМ'ЯТІ ГОЛОДОМОРУ

Стоїть закам'яніла мати
Край шляху з мертвим дитинчам,
На жаль, не в змозі розказати
Сучасним нелюдам-катам,

Як мерли з голоду невинні,
Бо так намислили в Кремлі
І втілили на Україні
Номенклатурні холуї.

Вона стоїть на постаменті,
Дитя тримає на руках,
І скам'янілі очі мертві
Скорботно дивляться на шлях.

В очах закам'янілі сльози,
В душі закам'янілий жах
Від нездоланної загрози,
Що тліє в нелюдах-катах.

Вони під прикриттям мандатів
Існують за сучасних днів,
Бо половина депутатів
З колишніх нелюдів-катів.

За велелюдної жалоби,
Що відзначається в наш час,
Сучасні українофоби
Мертвлять голодомором нас.

Тож мусимо за себе дбати,
А не кохатися в журбі;
Якщо катів нам не здолати –
Готуймо пам'ятник собі.

ДЕПУТАТИ – ШМАРКАЧІ

Що діється в Верховній Раді?
Сваволю правлять багачі:
Синки злодюг і казнокрадів
Йдуть в депутати-шмаркачі.

Всміхнеться практика всесвітня
У нинішній розважний час,
Коли нетяма малолітня
Державою керує в нас.

Йому ще в іграшки гуляти,
А він вже спритно, наче вуж,
Проліз в Парламент керувати
Як великодержавний муж.

Невже нам злодіїв замало,
Що вичовгались до панів,
Щоби при владі посідало
Ще й їхнє юрмище синків?..

Казнокрад на казнокраді
поміж казнокрадів
Посідає чільне місце
в українській владі;
В більшість вибрали меншину
ненаціональну,
Та меншина спритно взяла
владу всезагальну.

А народ чогось чекає
від такої влади,
А тим часом Україну
ділять казнокради.
Тож і маємо сьогодні
отакі химери:
Доїдають Україну
україножери.
Почекаємо ще трохи,
щоб усе доїли,
Щоб вони і нас, урешті,
всіх доценту з'їли.

Четвертий раз собі на шкоду
Обрали ворога народу,
Щоб він, як перші перед ним,
Завадив жити нам усім.

Четвертий раз в Верховній Раді
Лишились злодії при владі,
Що лихварюють і крадуть
Та нас у злигодні ведуть.

Вчетверте надурили Долю
І вибрали собі неволю,
То, врешті, втомиться вона
Боротися за нас одна.

А ми, як вівці безпорадні,
При владі будемо безвладні,
Щоби до кожного дійшло,
Що ми самі і є те зло,

З яким боротися не в силі,
Бо поміж нас оті зрадливі
Пристосованці навісні,
Що множать наші чорні дні.

І доки владу їм даємо –
Самі собі ярмо куємо,
Бо поміж нас вони й живуть,
Ті, хто Вітчизну продають.

Коли ж ми втрапимо дорогу?
Коли ж прозріємо?! – Їй-богу,
Ніхто не скаже в оний час,
Що може врятувати нас.

Ніхто, окреме нас – бездольних,
Колишніх батраків безвольних, –
Спасіння нам не принесе
І Україну не спасе.

Як немає, що сказати, –
Пробивайсь до Ради,
Будеш язиком плескати,
Як ті ретрогради;

Будеш смачно їсти й пити,
Будеш гарно жити,
Будеш праотців ганьбити
Та жидам служити.

А як грошенят накрадеш,
Так, щоб не злічити,
Миттю в лідери потрапиш,
Що гріха таїти.

Розпочнеш собі точити
Ляси без упину
Та безжалісно губити
Неньку Україну.

КРАПКИ НАД «І»

Давайте врешті-решт по правді
Поставимо крапки над «і»:
Всі олігархи, що при владі,
Є злодії і крадії.

І це не так, щоби сказати
Та й позабути через рік,
А щоб назавжди пам'ятати,
Хто нас на злигодні прирік.

Щоби нізащо і ніколи
Ні жоден суцый казнокрад
Не зміг за будь-якої змови
Пролізти до місцевих Рад;

А щоби у Верховну Раду –
То те, як Боже борони! –
Щоб не пролізли казнокради

Та казнокрадові сини.

Кривда й обида

Доки не турнемо Жида
До Єрусалиму,
Доти кривда і обида
Дихатиме в спину.

Доки не почнемо дружно
За Вітчизну дбати,
Доти жити нам сутужно
Та злидарювати.

Доки буде межі нами
Біблія в нагоді,
Доти й будемо рабами
У своїй господі.

КОЛИСЬ

(до 193-річниці народження Т.Шевченка)

Колись ми будемо людьми
І Правда правитиме в світі,
Бо врешті вийдемо з пільми,
Де наче діти малолітні

Блукаємо аж по сей час,
Не здатні дати собі раду,
В той час як хитруни між нас
Безчесно захопили владу

І ошукали весь народ,
Що мусить мовчки пасти злидні
Допоки без людських чеснот
Правують нелюди негідні.

Та, врешті, стане сили й нам
Повстати за свою свободу
І повернути ворогам
Борги за кривдження народу.

Колись згуртуємося ми
До боротьби за Правду й Волю,
Тоді ж бо й станемо людьми
І матимемо гідну долю.

А вже як люд свій суд почне,
Здригнеться наволоч багата,
Бо гнів народний не мине
Ані одного супостата.

Воно прийшло заприсягтися
Знедоленню покласти край
І по спроможності змогтися
Земний упорядити рай.

Воно прийшло, поклало руку
На давню біблію жидів,
Що нам наслала гніт і муку
Від незапам'ятних часів.

Воно прийшло як сподівання
На кращу долю для людей,
Натомість множило страждання,
Як новотворной фарисей.

За ним пішли у люди злидні:
Нужда зо дня на день зроста!
Та не псує йому обідні
Усенародна біднота.

Назнати мусимо достоту
Його антинародний хист,
Адже воно, як нечистота,
Не тоне навіть в морі сліз.

Воно зростає у безчинстві;
Ім'я йому – гучна ганьба,
Що у неслав'ї й лицемірстві
Є уособленням раба.

Та й марно нам було чекати
В його правлінні кращих днів,
Адже воно складало клятви
На давній біблії жидів.

Як совісті нема у пана,
То й паненя його мале
Безсовісним зростає зрана,
З дитинства виродком стає.

Розпочина життя комизне
Як хижа вдача повелить,
В Парламент безсоромно лізе,
Бо й батько там уже сидить.

Йому парламентські дебати –
Казки про білого бичка,
Йому ще в іграшки гуляти
І дбати про носовичка.

Та, бач, і цього дармоїда
Повинен годувати люд...
Коли ж скінчиться ця огида?
Коли ж почнеться правий суд?!

Сучасний світ змінивсь на диво
І в прірву шкереберть летить, –
Комусь це байдуже, можливо,
Але мені душа болить.

Вже люди, врешті, зрозуміли,
Уже побачили те зло,
Що наволочі наточили
З тюремниками заодно.

Пожирували на свободі
І вичовгалися в пани,
Та добрим словом у народі
Не будуть згадані вони.

Ні злодії, ні їхні діти,
Ні ставленики тих іуд
Не будуть світом володіти
І правити свій власний суд.

Бо гнатимемо копняками
Усіх, хто хоч копійку вкрав
І, нас зробивши жебраками,
Чималі статки назбирав.

Тож повтішайтеся до часу,
Бо як розплата підійде,
То всю злодійську банду вашу
Суд всенародний віднайде.

Прийшли нові царі й підцарки,

Та чи змінилося хоч щось?
Вже знов розпочалися сварки,
Як те віддавна повелось;

Вже знову ділять Україну,
Як за старих часів було,
Щоб довести усе до згину,
Що тільки щойно ожило.

Вже знов жирують живодери,
Безкарні в злочинах своїх;
Правують україножери,
Позабували вже, як їх

Вбивали, різали, палили,
Як гайдамаки піднялись,
Щоб назавжди землі наїлись
І кров'ю власною впились.

Дарма. Забули. Лізуть знову
Як ненаситні упирі,
Єднаються в новітню змову,
Щоб доступитись до землі.

Вже ворожі діти не бояться
Людського суду й покарань,
Зневажене життя і праця
І поклик чесних поривань.

І президенти, й депутати,
І судді, і чиновний люд,
Всі як один стають багаті
Й безсовісніші за іуд;

Всі як один безбожно крадуть
Та все з державної казни,
А й досі до в'язниць не сядуть
Новоутворені пани.

Невже як перше треба вчити
Нових підцарків і царів
І гайдамацький суд чинити
За згадкою старих часів?

Дайбо отямитися владі,
Щоб кожен врешті зрозумів,
Що слуги виборні не владні
Себе тримати за панів.

До вас, співотчичи – краяни,
На праотчій святій землі
Віршами, думами, піснями
Хай долетять слова мої;

Хай Віра Праотча долине
Крізь прикропам'ятні роки,
Щоб вікодавня Україна
Постала в славі на віки.

Чи розтлумачить хто мені,
Чи доведе, заради Бога:
Чи ми вже дійсно в пень дурні,
Чи в нас нема свого нічого?

Щоб позичати у жидів
Лихого бога-супостата
І називати чорних днів,
Вшановуючи їх як свято?

Невже не годні ми удень
У небі сонце добачати,
Чи нам кортить поміж людей
Себе за дурнів виставляти?

Навіщо нам чужі свята,
Що впорядились на облуді?
Це ж наша Віра найсвята
З-перед Христа пішла у люди.

А ми, як вихристи дурні,
Як вірники чужого бога,
Назвавши байки несвяті,
Цураємося всього свого.

Звичайно, наш обряд старий
Відомий лиш на Україні,
Тому й не знає Світ Новий,
Чому ми Православні й нині.

Тож бо замислимось хоч раз:
Чи нам від того буде користь,
Щоби зростала поміж нас
Убогодуха тлінна поросль.

Щоб ми, уславленні в віках

Як русичі непереможні,
Назвавши християнський страх,
До битви стали неспроможні.

Щоб нас, як істинних рабів,
Жиди тримали у покорі
І Вкрайну уподовж віків
Душили в злигоднях і горі.

Невже повчання навісні
Ісуса-жида варті того?!..
Хай розтлумачить хтось мені
Чи доведе, заради Бога.

Чи святі оті "святі",
Що звеличені попами
На прихованій меті
Одурити всіх словами?

Узялись повчати нас,
Як отару безголову,
Що ми всі раби нараз,
Заки визнали Єгову.

Треба нам ще й осягти
Юдо-християнські книги,
Щоб запроданці – попи
Затягли нас до кормиги.

Все лаштується як слід,
Щоби ми були рабами,
А лихий жидівський рід
Вільно панував над нами.

Отака "свята" мета...
Ну, а нам: чи гнути спину,
Чи жидівського Христа
Гнати до Єрусалиму?!

Не поталанило, напевне,
Невчасно, мабуть, народивсь:
Все, що було порядне й чемне,
Запропастилося кудись.

Все примітивно до відрази:
Із кількасот стандартних слів

Плакатно-мітингові фрази
Щодня з нас роблять віслюків.

Живемо наче й по новому,
А що ж бо є нове з того:
Гнили у рабстві віковому
Та вже й смердіти почало.

Лиш блюдолизи, кар'єристи,
Пристосованці всіх мастей
Змогли в високі крісла сісти
Для поневолення людей.

Коли ж стражденна Україна
Позбудеться лихих панів
І гідно, як свята країна,
Постане в спадщині віків?

Коли ми будемо пишатись
Своїм духовним надбанням,
Щоби не грішми величатись,
А тим, що принагідне нам?

Тоді й звеличиться по світу
Наш Богом обраний нарід,
Як з пращурового обіту
Духовність нестемо у світ.

Ой, велика Україна,
Та ще більше горе:
До сьогодні вся країна
Жида не поборе;

Не поверже злої віри,
Що жида наслали,
Не відмірить тої міри,
Що жида надбали.

Досі, наче з переляку,
Скнієм в чужовір'ї,
Не відважимо "подяку"
У належній мірі.

Досі ходить по Вкраїні
Лиховісна доля,
Не вертається донині
Злагодя і воля.

Дай-бо згинуло це лихо
З праотчого краю,
То й жидівська зла утіха
Геть пошкандибає.

Може, врешті, наші діти
Звільнять Україну
Та й почнуть як слід глядіти
Праотчу країну?!

Ще не сіло, ще не впало,
Бо заледве в світ прийшло,
Та вже, бачте, забажало,
Щоб усе було його.

Щоб йому дарма дісталось
Все, що нами за роки
Зводилось і будувалось
Як для себе, на віки.

А тепер щоб ми натомість
Віддали усе за так
І свою громадську совість
Запродали за п'ятак,

Та щоби на побігеньках
Прислужилися панкам,
Шанували їх блаженько
Та вклонялись їх синкам.

На бажання гонорове
Маємо відповісти:
– Чи не підете, панове,
Як велось – під три чорти!

Не розмінюйся на дрібнички,
Як надумав красти,
Брати треба щонайбільше,
Щоби не пропасти.

Як вкрадеш мішок картоплі
Підеш по етапам,
А мішок грошей поцупиш –
Станеш депутатом.

А як зможеш обікрати
Ввесь народ доценту,
Підеш вище депутата –
Станеш президентом.

Низи дурні, верхи лукаві, –
Отак у світі й живемо;
Немов отарою на плаї
Кудись і нащось ідемо.

Ніхто не відає дороги,
Нема кому вказати шлях,
Тож і блукаємо небоги,
Неначе вівці, по світах...

Коли ж ти прийдеш, син народу,
Посісти праведний престол,
Щоб Незалежність і Свободу
Не втратили навіки знов?

Коли ж ти прийдеш покарати
Лихих правителів-катів
І їх підніжків кострубатих –
Лихих підпанків і панів?

Тебе єдиного чекає
Знедолений до краю люд,
З Дня Незалежності жадає
Гнобителям воздати суд.

Коли ж настане час по-правді
Осмыслити усе, як є,
Щоби усі чини державні
Карались – кожен за своє?!

Щоб ні одного супостата
Не оминув твій правий суд,
Не лишив ні одного ката
І ні одного із іуд.

Г А З Е Т Я Р А М

Це ви, панове блюдолизи,

Запроданці–газетярі, –
Правці розпачливої кризи;
Погляньте на діла свої!

Хіба не ви рекламували
Бездушних нелюдів-катів,
На шпальтах дружно колисали
Брехню зловтішних ворогів?

Хіба не ви квітчали в лаври
Мерзотників усіх мастей,
Щоб не пробилось слово правди
До обездолених людей?

Хіба не вашим клопотанням
До влади вибились чужі,
А люди з вашого старання
Дійшли злиденної межі?

Хіба не вам, продажним душам,
Тепер подякувати слід,
Що нас верховновладці душать
У зашморгу постійних бід?

Свої й чужинські полукровки
Рокують Україні зле!
А ви, нові худобахолки,
Відповідальні за усе.

Коли ж ти зійдеш, зоре ясна?
Коли ж одвічна слава й честь
Займеться в душах і не згасне,
Як заклик праотчий на герць?

Коли ж бо вже з колін повстане
Наш Богом обраний народ
І знов, як праотці, досягне
Всесвітньо визнаних висот?

Коли всесильний глас народу
Розірве німоту і страх
І новоявлену свободу
Оповістить по всіх світах?

Щоби назвали наші діти
Величне прагнення батьків –
На Україні вільно жити

Без кривдників і без панів.

Хай поляжу, хай загину
Посереді поля,
Тільки щоби Україну
Не лишила доля.

Хай навек закрию очі
Десь під небом синім,
Тільки б вольності праотчі
Були в Україні.

Хай колише на могилі
Вітер буйні трави,
Тільки б ненці Україні
Не зріктись держави.

Може хоч колись, хто знає,
Вільна Україна
Словом нелихим згадає
Відданого сина.

Н А Щ А Д К А М

Як вам скажуть, що не було
України зроду, –
Знайте: тут була Держава
Вільного народу.

Як вам скажуть: Україні
Суджена неволя, –
Знайте: саме тут зростала
Споконвічна воля.

Як вам скажуть: українці
Щастя не знавали, –
Знайте: праотці те щастя
В битвах збували.

Як вам скажуть: ви, небоги,
В іудейськiм вітті, –
Знайте: люде український
Найдавніший в світі.

Як вам скажуть: Православ'я
З Вітхого завіту, –
Знайте: наша рідна Віра
Перша з передсвіту.

Як вам скажуть: ваша влада
Вам по вашій волі, –
Знайте: наша рідна воля
У козацькій долі.

Як вам скажуть: ви не варті
Жити як належить, –
Знайте: все на Україні
Тільки вам належить.

Як вам скажуть: ви – не люди,
А холопи давні, –
Знайте: відповідь сказали
Гайдамаки славні.

Як вам скажуть: Україні
Не дожити віку, –
Знайте: ми на Батьківщині
Зроду і довіку!

ГІРКО, БРАТТЯ

Гірко, браття, свого ката
Паном величати,
Та ще гірше того ката
Здуру прославляти.
Гірко вік провікувати
З розпачем і болем,
Та ще гірше покотитись
Перекотиполем.
Хоч гірка буває правда
Та ще гірш без неї,
Бо без правди не назнати
Спадщини своєї.

За багатого і влада
Слово замовляє,
А за бідного ніколи
Аніхто не дбає.

За багатого і церква
Править панахиду,
А за бідного не змовить
Слова, хоч для виду.

Де ж то люди розминулись
З совістю своєю,
Узялися торгувати
Власною душею;

Полигалися з брехнею,
Наче так і треба,
Позабули щиру Правду –
Бо не та потреба.

А не дай-бо Правда прийде
До нашого краю,
Розпочне шукати щирих
І не відшукає;

Та й піде десь інде світом
У далекі мандри,
І залишиться Україна
Навіки без Правди.

Старенька ненька посполита,
Брехнею лютою повита,
Конає в навіснім ярмі,
І чорними від сліз очима
Зажурно дивиться на сина,
Що знай гарцює на коні
При всіх регаліях гетьманських
Та намірах злодійсько-панських,
Що в покруч зводить весь народ
В кормизі кривди і огуди,
Як начебто свої – не люди,
А прохідний, нікчемний зброд.
Невтішно неньці: за журбою
Сльоза спадає за сльозою,
Бо ж нікому спинить коня,
На котрому сидить мостивий,
Зарозумілий і чванливий,
Що править бозна – навмання,
І чавить вітчину копитом,
Лиш поглядає оком ситим,
Куди б то ліпше повернуть
Та повести лиху армаду,
Що захопила чину владу,
Де всі грабують і крадуть;
Та й попередні розкрадали
І неньку в найми віддавали,

А це вже зовсім продадуть.

Неквапно Кривда підростала,
Як пес у панському дворі,
Нестатку зроду не знавала
В собачій теплій конурі.

Життя безбідне, безтурботне
Їй впоряджали паничі,
Ні сум, ні горе всенародне
Не протовпились до душі.
Не завдавали Кривді болю
Людські страждання без надій,
І Кривда множила недолю,
Як воші множились на ній.

Авжеж, вона не вікувала
У чорних злиднях між людьми,
Пісний куліш не коштувала
І не вмивалася слізьми;
Кукільний хліб не їла зроду,
Не знала, що воно по чім,
Адже – ні за холодну воду
Не бралась на віку своїм.

Зросла, пишаючись собою,
І навмання пішла у світ,
Вершити навісну неволю,
Наточувати горе й гніт.
Куди не прийде, де не стане,
Усюди лихо настає,
А як, не дай-бо, скоса гляне –
Усе покривджене стає.

Не довго вешталась по світу
На самоті, як перст одна,
Бо подругу собі на втіху
Невдовзі Кривда віднайшла.

І вже у парі – Кривда й Горе
Помандрували по світах,
І вже не ріки сліз – а море
Точилося по їх слідах.

Се вже до них пристало й Лихо;
Гуртом у силу увійшли,
І почалась лиха зловтіха
Самоуправства й кабали.

Здобули владу на підніжках,
Бо є й такі, хто за грішми
Погрузли в здирстві та крадіжках,
Щоб стати паном над людьми.

Вони дають снагу і силу

Зловтішним подругам на сміх,
А ті свою жагу злостиву
Спрямовують супроти всіх.
Вже їм набридло мандрувати,
І злоумисниці утрюх
Взялися миром керувати
І божий світ садити в льох.
Тяжку приготували ляду,
Щоб зачинити на віки
І по злостивому загаду
Всесвітню памороч спрягти.
Аби всі люди подуріли,
І світом правив злотий грош,
Щоби межі людей посіли
Безчинства, війни і дебош.
Немає ні кінця, ні краю
Неперейденій боротьбі,
І ми самі себе здолаєм,
Як не зарадимо собі.

Нема, хіба-що згодом буде
Свята правда на землі,
Коли увесь порядний люде
Закони наведе свої.
Встановить праотчі чесноти,
Щоб ані здирник, ні крадій –
Ніхто з нікчемної сволоти
Не правив на землі святій.
Щоб висувалися до влади
В прийдешній справедливий час
Обранці чесні від громади,
Що дбатимуть за всіх за нас.
Лише тоді настане всюди
Пора пресвітлої мети,
І наші доброчесні люди
Всміхатимуться без журби.
А поки-що доба триває
Чванливих нелюдів-панів
І світ згорьовано зітхає,
Чекаючи нових часів.

Плаче ненька Україна
Гіркими сльозами,
Бо нема кому втішати
Гідними ділами.
Годі скрушно побиватись,

Сумно позіхати,
Треба злодіїв при владі
Влади позбавляти.
Як не візьмемось за розум,
Знатимемо горе,
Бо новітня напівправда
Кривду не поборе.
Знов одурять нас лукаві
Злісні казнокради,
Знов доступляться, як перше,
Злодії до влади.
Ачи ми вже позабули,
Як часи минали,
Чи не бачили й не чули,
Як нас продавали!?
Не чужи, свої підпанки
Встали поміж нами,
За обіцянки-цяцанки
Владу здобували;
А при владі нажирались,
Як бездушні свині,
Панували, як хотіли,
Та й панують нині.
На тім панстві Україна
Вмилася сльозами;
Час втішати рідну неньку
Гідними ділами.

Брехня солодка, християнська,
Заполонила білий світ,
Мов напівтемрява поганська,
Що увійшла в Новий завіт.
А точиться вона з старого
Завіту Вітхого жидів,
Що зветься за найменням бога
Біблійних навісних часів.
Той бог жидівський – Демон ночі,
Він геть слабкий та вітхий вдень,
Але, як образ поторочі,
Страхає поночі людей.
Вночі бог вітхий входить в силу
В біблійних намірах лихих
І, вдачу маючи злостиву,
Гуртує вірників своїх;
Гуртує й палко надихає
Вподовж неполічимих літ,
Роди жидівські спонукає

Загарбати увесь білий світ.
А всі безвольні християни,
Підмога їм зі сторони,
Щоб встали всі жидади над нами
Як вітхообрані пани.

Славлячи чужого бога,
Треба прославляти
Той нарід, що бога свого
Згодився нам дати.
Тож, як нам не до вподоби,
Що жидади над нами,
То зречімося подоби,
Що вони наслали.
Бо подоба та існує
Не на наше благо, –
Шпетно рід жидів крокує
Під Христовим стягом
Та собі перебирає
Наше врядування,
Україну підгортає
Під своє зібрання.
Ну а ми, щоби чужого
Бога не гнівити,
Наслідки усього того
Мусимо терпіти.
Як би не терпіли слізно –
Врешті не минеться,
Бо-ж-бо рано, а чи пізно,
А терпець урветься.

(офіційне повідомлення:
Вашингтон контролює Міжнародний валютний Фонд)

Нумо закликати дурнів
Розуму не мати
Та свої мізерні статки
В банки віддавати.
Хай банкіри набивають
Ненаситний шлунок,
Хай жиріють, багатіють
За чужий рахунок.
Це ж вони всім обіцяють
Чималі здобутки
Та інфляцію наводять
На усі прибутки.
Дурень думає невтішно

Про своє пропаще:
«Наче й грошей стало більше,
А життя – не краще».
Та хіба банкір розкаже
Дурням те, що знає:
Адже з банків мають зиски
Ті, хто їх тримає;
А дурні собі на втіху
Хай за так працюють
Та у злиднях непролазних
Все життя бідують.
Та й навіщо дурню гроші? –
Впевнені банкіри;
То й беруться дружно дерти
З дурнів по три шкіри.
Вже тих банків наплодилось
Не перелічити,
Щоб банкірам добре жити
Та людей дурити.

Коли розвінчані всі мрії
І рухнув справедливий світ,
А від колишньої надії
В душі вже прохолонув слід;

Коли немає вже нічого,
Що уклало зміст життя,
Коли від помислу святого
Пряма дорога в небуття;

Коли у скруті безпорадній
Провісник правди став німий,
Коли в зухвалості всевладній
Панує прихвостень чужий, –

Якою мусить бути сила,
Щоби підтримати тебе
В біді, що націю скосила
І до загибелі веде?

Де ті чесноти відшукати,
Що вікували на Русі?
Щоби мерзотником не стати,
Якими поставали всі.

Вдоволені в урядуванні

Усі – і кум, і сват, і брат;
Державний стіл, як на гулянні,
Накрили на родинний лад,
Розсілися усі, хто мались,
Місця почесні зайняли,
Від пуза всі понажирались
І правувати почали.

Державний лад упоряджають
Страшніший за жахливий сон,
Державні справи заступають
Потребами своїх персон.

Найголовніший в тім застіллі
Усім посади роздає,
Щоб жирували на привіллї
І турбувались про своє.

А щодо всіх людей зокола –
Їх навіть в думку не беруть;
Їм лиш недоїдки зі столу
Вже після слуг перепадуть.

Іде жахливе беззаконня,
Щоби утвердити бездолля,
Де владу матимуть пани
І пануватимуть вони, –
Скупивши все, що продається,
Й усіх, хто за грішми женеться.

А той, хто совість не продав,
Нетягою безправним став.

Та кривда не буває вічна,
Як вчить історія одвічна:
Безправні голови зведуть
І радоньку собі дадуть,
Молитись марно перестануть
І дружно всі гуртом повстануть,
Сокири вигострять без чвар,
Як здавна заповів кобзар.

Відродилось кляте панство!
А чи ми хотіли,
Щоби стародавнє чванство
Вилізло з могили?
Майоріла Незалежність
Та, бідна, й не вчулась,
Як, забувши обережність,
Рабством обернулась.
Чи то може хто наврочив,

Чи така потреба?
В землю втупилися очі,
Ніби так і треба.
Йде земля з-під ніг, неначе
Й не була під нами;
Знову Україна плаче
Гіркими сльозами.
А пани гладкі й пихаті
Лізуть, мов безгрішні,
Врядувати в нашій хаті
Як в часи колишні.
А зсукаємо гужвину,
Щоб на всіх хватило!
Щоб спустошити країну
Більше не кортіло.

Вже світ споганився до краю
Та опаскудився внівець,
І самотність вже конає,
Чужинське взявши за взірець.

Згубивши шлях, забувши віру,
Кудись і нащось біжимо;
Пустивши все своє по миру,
Невігласами помремо.

Чи й далі будемо вдавати,
Що ми спасенні при Христі?
Чи розпочнемо визнавати,
Що вже чесноти геть не ті.

Приборкані чужим кумиром,
Ми вже неначебто й не ми,
Адже лукавство править миром,
Пируючи серед чуми.

Ганьба довкола, що й казати;
Оце ми, врешті, дожили:
Вожді – лукаві супостати –
Вже нас до скону підвели.

Тож візьмемось за розум, браття,
Бо лихоліття не мине,
Якщо не почнемо з завзяттям
Спасати від Христа себе.

Невже і я колись навчуся жити
Так, як усі, – без мрій і без надій;
Душа моя привчиться сутеніти
В нікчемній безпорадності своїй;

Щоб став і я бездушним і безликим,
Байдужим до усього навкруги,
Втішаючись достатком невеликим
Як всі мої колишні вороги.

Невже й мені життя пустопорожнє
Урешті решт прийдеться до смаку?..
До ницості такої, пане Боже,
Не дай мені дожити на віку.

Не насилай утіху бездуховну
Як можновладнім бевзням нагорі,
Не відбери ту радість невимовну,
Що будить поклик серця на зорі.

ЗАПОВІТ

Не зараз, певне, та колись
Згадається мій шлях буремний,
І рідній спадщині, надісь,
Прислужиться мій вклад труджений;
 Поміж людьми він піде в світ,
 Слав'ян згуртує братнім колом,
 Тоді й мій щирий "Заповіт"
 Згадають люди добрим словом.

До Жидівського "різдва" (7 січня 2010)

Доки кланяємось жиду,
Доки прославляєм,
Доти й матиме він силу,
Що жидів тримає;

А як почнемо всі разом
Копняками гнати,
То й піде чужа зараза
По світах блукати.

Врешті нам здавна служила
Наша Рідна Віра,
То й заживемо без жида

Радісно і щиро.

Другий тур (07.02.10)

Із двох мерзотників – який
На вашу думку буде кращий:
Той, хто є злодій чималий,
Чи той, хто змалку непутящий?
Тож треба нам ігнорувати
Обох злодюг, але дарма:
Бо дурні йдуть голосувати,
Хоч навіть вибору нема.

Брехня велика, неоглядна
Накрила нас в минулі дні
І досі, будь вона неладна,
Утримує нас у пітьмі.
Вона повзе по всій країні
І в людських душах кубла в'є,
Й усім живим на Україні
Дихнути вільно не дає.
Брехня усе в нас відібрала,
Неначе й малось бути так,
Все наше нам перебрехала,
Купивши дурнів за п'ятак;
Тоді оділа чорну рясу,
Розбудувала скрізь церкви
І дожила до цього часу,
Виспівуючи молитви.
Невже ж ми геть усі без тями,
Щоб ця миршава маячня
Між нами сіялась жидами,
З котрих і надійшла брехня.
А ми, як дурні безголові,
Посваримося, а тоді
Хвалу співаємо Єгові,
Натомість – реквієм собі.

Хоч депутати в нас нові,
Та всі – жидівські холуї,
Адже і їжу, і питво
Їм уготовило жидво.

Тож всі Ісуса гучно славлять,

Свята жидівські дружно правлять,
А те, що нас чуже ганьбить,
На жаль, нікому не болить.

Тепер вже ніде правди діти:
Жирують смачно сучі діти,
Понаїдали животи,
Що й за версту не обійти;

Поїли не лише природне –
А й все державне й всенародне,
І, бач, не луснули жлоби,
Доживши до цієї доби.

А нам, як дурням безтолковим,
Із заповзяттям гоноровим,
Вони підносять інтерв'ю
Про щирі відданість свою

Та про любов до Батьківщини,
Що враз розквітне разом з ними.
Тії брехні не перейти –
Хоч греблю раз-у-раз гати.

Чи треба вкотре говорити:
– Шахрай не може не дурити!
Бо він до того має хист
І має з того певний зиск.

А нам лиш облизня спіймати
І більше ані дзинь не мати,
Хіба що розуму стягти
І присуд шахраям знайти.

Був у нас прем'єр-міністр
Злодій і рецидивіст;
Покотивсь – аж загуло,
Але не допомогло,
Бо зумів шахрайським ментом
Вигулькнути президентом.

Як це сталося й чому?
Пояснімо по уму:
Всі ж бо наші президенти,
А тим паче претенденти,
Обираються без нас, –
В цьому і усенький сказ.

Полигалися з жидами
Давні партократи,
Обзаводяться чинами –
Хто наскільки здатний.

Спритно до Христа пристали
Давні бузувіри,
Вихристами поставали,
Лізучи зі шкіри.

Марно, що усі писемні
І читати вміють,
На біблійні теревені
Глянути не сміють.

Бо якби ж то придивились,
До кого пристали,
Певно тим би не хвалились,
Не галасували,

Що тепер вони хрищені,
Як це входить в моду
Поміж тих, де всі мізерні
Вихідці з народу.

Може й зрозуміли б нині
Всі свої напасті,
Адже всі давно не білі,
Над те й не пухнасті.

Плаче вільна Україна,
Плаче та ридає,
Де ж бо та свята година
Дотепер не знає.

Де ж бо ті сини-нащадки
Запорожців славних?
Не лишилось навіть згадки
Від героїв давніх.

Не зосталось ні одного
З лицарів колишніх,
Прихилитись ні до кого
Ненці безутішній.

Плаче вільна Україна,
Безугавно плаче,
Де ж бо та свята година
Дотепер не баче.

Навіщо дурням Незалежність?
Щоби знеславитися враз
Та власної дурні безмежність
Явити світу напоказ;

І, наче стадо безпорадне,
Іти невідомо куди
Та на своїм шляху безладнім
Сповна набратися біди.

Напевне ми дурні настільки,
Що поміж нами, як на гріх,
Вже розвелось мерзоти стільки,
Що заплямує нас усіх.

Для нас, для дурнів безголових,
Йде нами вибрана біда,
Бо в кабінетах урядових
Непотріб крісла посіда.

Навіщо ж нам злодійська влада,
Що обкрадає нас дотла?
На жаль, ця думка як порада
Ще в голову нам не прийшла.

Якби ж то всім ця думка спала,
То ми були б не жебраки,
І Україна як держава
Утверджувалась на віки.

Весь час були жовто-блакитні,
Як споконвіку повелось,
І були добре знані в світі
До Незалежності. Аж ось

Запроданці старань доклали,
Усе перемінили вмить,
І ми вже синьо-жовті стали,
Бо так новітня влада вчить.

Чи може всім тепер байдуже,

Хто ми були і хто ми є?
Та, врешті, визнаваймо друже:
Це горе наше і твоє.

Кишенькові патріоти

Кишенькові патріоти
Справно мітингують,
Без журба і без турботи
Дружно галасують;

Тільки з галасу такого
Нічого чекати,
Адже й дерева гнилого
Криком не зламати.

Та не марно галасують
Зрадники повсюди,
За їх криком не почують
Правду щирі люди;

Не почують, не назнають
Про тяжку провину
Тих мерзотників, що крають
Рідну Україну.

Не плутаймо народне і церковне,
Адже у нас ні за яких часів
Не визнавалося "духовне"
Нашіптування від попів.
Попи завжди брехали як годиться,
Але тепер та навісна брехня
Зростає, множитья, роїтья
І чується тепер щодня.
Це ж бо для вас – невігласів хрищених
Звучать оті жидівські слова
Про душі всіх мирян смиренних,
Що вознесутья в небеса.
Вподовж двох тисяч літ аж досі
Нашіптують дурниці нам,
Адже спасіння від Христоса
Обіцяне лише жидам.
А для жидів невігласи хрищенні
Завжди були знаряддям для мети,
Щоби їх коштом в повсякденні

Земного раю засягти.
Тож годі сподіватися намарне,
Що жид Христос подбає про усіх,
Бо сподівання те зугарне
Лиш курям і жидам на сміх.

Немає правди і не буде,
Допоки по усій землі
Не усвідомлять щирі люди,
Що світом правлять крадії,
А з ними злодії й хапуги,
Запроданці усіх мастей,
Що крім знедолення й наруги
Нічим не «втішили» людей.
Коли ж то врешті схаменеться
Наш обездолений народ,
І не зворотно розпочнеться
Історії коловорот?
Коли ж ми врешті розпочнемо
Усіх судити по вині –
На суд людський злодюг зберемо
Та виваляємо в багні!?

Не сподіваюсь, не чекаю,
Та, власне, вже й нема коли
Діждатися земного раю,
Що забарився до пори.
Лиш мрію не назнати туги
З найгіршої з усіх облуд:
Не бачити ганьби й наруги,
Що зазнає порядний люд.

Це вже немає, що й казати,
Це вже до краю дожились,
Бо встигли так напозичатись,
Що з тельбухами продались.
А знаємо усі напевне,
Що нам згадають всі борги,
І всенародне наше кривне
Дарма піде під три чорти.
І наче ті церковні миші

Залишимося усі ні з чим, –
Отак учинять нувориші,
Продавши вітчину чужим.

Тихо гинемо самотно,
Злидні пізнаємо,
Потихеньку, непомітно
Немічні стаємо.
Побрехеньками годують
Душі наші щирі
Та гуртом усіх готують
Згинути у вирі.
Впоряджають штатні звички –
Як ведеться в Штатах:
Там нікчемні й невеличкі
Всі, окрім багатих.
Там і знати не бажають,
Хто як збагатився,
Бо тамтешні всі вважають:
Світ перемінився.
Недарма той побут здавна
Новим Світом зветься,
То невже ота омана
І у нас озветься?
Може й нас, як індіанців,
Знищать безтурботно,
Щоб і ми від чорних злиднів
Зникли незворотно.
Тихо згинемо по хатах,
Вимремо доценту,
Дякуючи депутатам
Й пану президенту.

Коти купаються в сметані,
Вовки тепер овець пасуть,
А чоботи миршаві й драні
В парадний вхід помпезно йдуть.
Усі охочі мутять воду,
Щоб гарний витягти улов,
Та дурять голову народу,
Щоб краще замутити знов.
А бідна Ненька у скорботі,
Бо скороспечені князі
Стоять як чаплі на болоті

Нетвердо – на одній нозі.

Є зубожілі лексикони,
Є запозичені слова,
Та попри покручі й намови
Праотча мова ще жива.
Дайбоже нам усім надбати
Достатньо розуму і сил, –
Себе і мову шанувати,
Щоби не згинуті як пил.

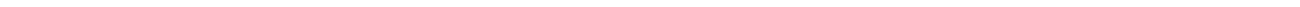

Горіти як вогонь чи тліти –
Це кожен сам собі суддя:
Щось варте по собі лишити
Чи йти безвісно в небуття?
Усіх історія карає,
Хто без покликання живе;
Хай доля велич надихає
Й натхнення в справах надає.
А вдячність людська (діло звичне) –
Така як зазвичай була:
Велика шана – на величне,
Маленька – на малі діла.

Блюдолиз

Якщо тобі спадала крихта
З банкету панського хоч раз,
Якщо злодійську владу визнав
І прославляв як був гаразд;
Якщо тотальне казнокрадство
Тобі не муляло очей,
А здирство, чванство і пияцтво
Сприймав як чинний стан речей;
Якщо ти спритно при нагоді
Крутився наче хитрий лис,
То маєш знати, що в народі
Ім'я для тебе – блюдолиз.

Дан Берест

Збираємо кошти на видання патріотичних творів, наявних на сайті, для відродження національної свідомості співвітчизників...